

MAGDA VILVENTO

**KURT COBAIN BY
DO PROVENCE
NEJEL**

Magda Vilvento
Kurt Cobain by do
Provence nejel

freetim(e)publishing, s.r.o.
(c) 2012

Obsah

Úvod	3
Ahoj, jsem Blanka	5
Poradna nad zaparkovaným maserati	15
Markova taxislužba	39
Jedu k Fradjerům	55
Luc	60
V mapách	71
Pascalova díra v plotě	81
Máchův Máj a Blančina anestezie	102
Dopis v kašně	114
Mezidobí začíná	151
Nuda v benzínovém oparu	184
Bude to Luc považovat za útěk?	193
Koncert	219
Agnes	233
Páteční party party párátek	257
Návrat na Kladno	286
Test na téma Štěpa	307
Magda Vilvento	319
Ukázka z knihy Mlčení v růžovém od Daniely Mičanové	321
Ukázka z připravované knihy Vak od Louise a jiná zavazadla od Magdy Vilvento	335

Úvod

Když mi bylo sedm, řekla mi babička, že jsem ten typ člověka, co se bude v životě pořád nudit. Prý jsem se narodila pro válečné stavy. O pár let později mi dala do kapsy dva litry s tím, že si mám koupit to, po čem toužím. Ovlivněná válečným vrískotem jsem toužila po Kurtu Cobainovi.

Nirvana do Prahy nikdy nedorazila. Lístek na minulý týden jsem nosila jako relikvii v průhledném obalu.

O pár dní později se na mé lavici na hodině angličtiny objevil kruzítkem vyrytý nápis „Kurt zemřel“.

Takhle debilně jsem se onu smutnou zprávu dozvěděla a nevěděla si s ní rady. Ze všeho nejvíc jsem si přála dát všem na vědomost, že mě to strašně štve. Mohla jsem například:

- 1) nosit černé triko s nápisem „Nabijte zbraně“.
- 2) pokreslit budovu gymnázia větou: „Je OK jíst ryby, páč nemaj city.“
- 3) nebo si přetřít zápěstí vůní „Teen spirit“.

Triko se obnosí, gympl přetře a voňavka vyprchá. Ty roztomilé dvě rány zůstaly napořád.

A i když už nejsou skoro patrné, v době jejich slávy si jich všimnul každý. Nebyl to pokus o sebevraždu. Chtěla jsem si ty žíly prostě jen trochu naříznout. Debilita, co?

„To kvůli Kurtovi. S jeho hudbou jsem se nikdy nenudila a teď je všechno pryč,“ vysvětlovala jsem na psychiatrii a doufala, že mi uvěří. Nechtěla jsem to dojet do konce.

Nechali mě. Věřili, že jsem na světě ráda, jen jsem totálně blbá. Mé následující léčby se ujali sami rodiče. Odstranili z mého pokoje grungové plakáty, vyhodili půlku mého šatníku, převážně podomácku „oflitrovaného“ kovovými detaily ze zapalovačů, a vedli hovory o tom, jak je úžasné si najít na střední škole lásku a

neposlouchat pořád jen kazeták. Tak jsem chvíli tápala co dál, až jsem se zařadila do šedého davu slečen, co nosí v penále vloženou černobílou fotografii svého aktuálního přítele. Ne náhodou všechny moje aktuální lásky vypadaly jako Kurt Cobain.

Nuda mne provází dál. Možná proto tak často měním názory a úhly pohledu na svět. Ale to vlastně dělají všichni.

Ahoj, jsem Blanka

Rádio položené na schodišti čtyřpatrové cihlové bytovky řvalo na celé kolo. O nevkusné odložené kořenače, šedé, někdy podivně zavánějící botníky i o futra těch nejmenších dveří v posledním patře se odrážel rozhovor reportéra s bývalým českým prezidentem a mně to bylo totálně fuk, co poslouchám. Chtěla jsem ve všech patrech společnost. Myslela jsem na svůj svět, který byl za jedněmi z těch dveří. Za tou pomyslnou hranicí sousedních států a toho mého vlastního, o který se musím čím dál tím víc ztraceně starat. Vládnout v něm a rozdávat zákony jeden za druhým, i když mi to nečinilo žádné velké potěšení. Byla sobota a na ten můj zádveřní stát vyšla akorát služba na údržbu domu. Sakra. Už zase.

„...vzpomínáte si přesně na ten den před deseti lety, kdy Česká republika vstoupila do Severoatlantické aliance, pane prezidentě?“

Já jsem si nevzpomněla. Zato si pamatuji na ten den, kdy jsem si musela kvůli prvnímu úklidu domu vzít v práci dovolenou, neb jsem netušila, že úklid znamená ošolichat jednou namočeným hadrem schodiště a chodby. Umývala jsem roztokem z desinfekce a čisté vody madla i kliky a piglovala jsem okna na schodišti, dokud nezmizel i poslední „kocour“. Bylo to perfektní. Stejně jako okna v mém bytě, stejně jako cokoliv v mém bytě.

Zvykla jsem si. Byt pigluji jen jednou za rok těsně před Vánocemi a chodbu už ošplouchnu stejně „svědomitě“ jako ostatní partaje. No, i když jsem ještě nedošla k tomu modelu jako sousedka Janečková z přízemí, která hadr ve čtvrtém patře namočí, vyždímá a stejný úkon udělá až u sebe v přízemí. Teď v zimě mám jeden kbelík na jedno patro a pokaždé jej vyliji, vymyji a znovu přidám saponát, protože to, co si sousedé nosí na

botách, nechce za boha pustit. Většina lidí chodí od zastávky autobusu, kde je i obchodní centrum, a všichni chodí zkratkou mezi dětskými hřišti, která v tomhle období spíše připomínají slatinná rašeliniště.

„...aby mohly existovat dobré partnerské vztahy, musí jeden vědět, kde začíná a končí ten druhý...”

Kdepak asi končí jeho hranice? To nikdo neví. On je „bezhraniční“ typ. Všude doma. Všichni u mě. Všechno pro mne.

Hodila jsem hadr do kýblu a jala se ho opět máchat. Voda se zbarvila do kalužově hnědé. Byla jsem v našem patře. Byla jsem pět metrů od svého domova. Pět metrů mi chybělo k tomu, abych se pro ten dnešní den rozčílila a nadávala až do poslední hodinky, kdy se udržím v bdělém stavu. Přesně jako každý týden. Pět metrů do výbuchu. Čtyři roční doby, tři tenoristi, Dva roky prázdnin a Jeden svět.

„Do háje, který prase, zase!“ zaznělo do vážného hlasu Václava Havla.

„...rozmazané hranice jsou vždycky zdrojem konfliktu a dokonce, ehm, válek.”

„Naučí se to prase si ty bagančata utřít před domem, sakra?”

Z pohledu na naši kdysi zelenou rohožku se mi zvedl žaludek. „Rohožka je vizitka hospodyňky“, učili mne doma. Je to právě ten hraniční přechod, podle kterého lze poznat, jaká individua za dveřmi žijí. Individua. Dobře řečeno. Naše rohožka vypadala jako smrduté bahniště před dračí slují. Ještě chyběla odhozená kostra z krávy, sežehnutá bezinková větev a kusy zamaštěného sena. Do okruhu dvou metrů bylo odpadané uschlé bahno z bot s bělavým nádechem od vápna a jediná věc, která neladila s dokonalou vizí „za dveřmi žije vepř“, byl závěs na botníku s tematikou tropického ovoce, který jsem pravidelně prala, aby zakryl nejen troje zabahněné boty, jež pravidelně střídal můj manžel, ale i samotný

botník, vyrobený z doslouživší skříňky bez dvířek.

„....pane prezidente, když nový americký prezident Barack Obama chce po Evropě, řekněme, větší angažmá v Afghánistánu, co vlastně chce? Proč to říká?“

Tohle bude nejdřív na smeták, pak teprve na hadr. Možná na písek. Něco je sice bahno, ale velká většina je podivný stavební materiál, který ten dobytek přitáhnul z práce.

Odhrnula jsem závěs, abych začala od původců, tedy těch několika párů bahnem obalených bot. Pohled, který mě čekal, byl natolik žalostný, že jsem závěs zase zatáhla a kochala se pohledem na natištěný ananas. Opět jsem odpočítávala před výbuchem.

„Okamžitě sem naběhni a žeň si na balkón oklepat ty boty, prase!“ křičela jsem do otevřených dveří.

„Cože?“ ozvalo se ze sluje.

„Říkám, koukej si sem jít pro ty boty. Padá to z nich po celém baráku. A nesar mě, Honzo. Tohle je věčně!“

„...já myslím, já ten jeho výrok neznám, ale úplně to chápu. Barack Obama pravděpodobně nechce, aby ta Amerika měla takovou tu pověst jakéhosi světového policisty, či organizátora, a když jednou je ta akce alianční, tak by se ta aliance měla - ehm - na tom podílet, aby to nebyl jen americký džob.“

„A ty mě už taky nesar,“ kopla jsem do starého rádia a začala vytírat. Převrátilo se o schod níž, ale rozhovor pokračoval beze změny. Pro mne to byl i tak čistý šum.

Po několika hodinách bylo hotovo. Bylo to ošolichané. Dům voněl do dálky levandulovým sprejem určeným na WC, protože vůně je někdy dost matoucí. Sousedky vracely před dveře květináče a obuv, zmátla jsem je perfektně. Schránky se leskly, tedy vlastně jsem jen vyhodila reklamní letáky, které někdo hodil pod dveře. Zábradlí u schodů nemělo prašný nádech a na nástěnce byla doplněna další partaj, které vychází úklid na příští

víkend.

„Chudáci,“ řekla jsem do ticha. Honza má v týdnu dvě návštěvy domů, kterým externě dělá stavební dozor. Jestli si neodbahní boty, jakože tohle ještě nezvládá, tak tu na sousedy čeká pořádný nářez. No, asi to v pátek večer ještě zmetu, aby nás neměli za problémové. Stačí, že jim náš Max dvakrát do roka zmlátí syna k nepoznání. Pravidelně se tak děje na velikonoce a na Mikuláše. V obou případech se poperou při rozdělování odměn za tradiční kašpaření po domácnostech. Za „hody, hody, doprovody“ a „byl jsi hodný? Blililil...“ dokážou vydělat docela solidní sumu, a jelikož má Max neustále pocit, že partu vede, že je on iniciátorem akcí, tak chce dělit úlovek procentuálně. Kdo ho procenta naučil, vážně netuším. Ale škola to ještě nebyla.

Minulý rok jsem je pozorovala z okna za zataženou záclonou, aby mne neviděli. Max se svým šibalským výrazem a pramenem odrostlých blondatých loken argumentoval, že pracně během hodiny matematiky kreslil čerta, anděla a Mikuláše, aby jej následně okopíroval u Honzy na tiskárně, společně s telefonním číslem. Reklamní letáky s obřím nápisem „Máte zájem? Volejte!“ roznese po ulici a po čtrnáct dní nepřetržitě zvedal telefon zákazníkům a vypisoval je do harmonogramu strašicích návštěv. Můj malý obchodníček chtěl padesát procent. Nepovedlo se a soused se domů vrátil s nateklým nosem. Do Velikonoc si všechno odpustili a jako správní kluci na své rvačky zapomněli. Jenže na Velikonoc ne každá domácnost otevře. Tedy alespoň v našem městě ne. Koledovat o pomlázku se tedy vyplatí v domácnostech, které koledníka alespoň částečně znají. Max zná díky Honzovi, který tu žije od malička, celou ulici. Ostatní dva koledníci dali dohromady pět domů, kde žijí blízcí příbuzní, zatímco Max dohodl pomlázku celkem u dvaceti domácností, z čehož usoudil, že by měl v košíku mít víc. Vyšlo to.

Zato úklid Maxovi moc nešel.

„Proboha, Maxi, koukej si jít uklidit ty hračky! Andělo, pomoz mu! Naučte se o ten svůj pokoj starat, už nejste mimina!“ začala jsem zase křičet. Čekal mne úklid domácnosti, nelehký to úděl hospodyněk. V posledních měsících záhul především pro mé hlasivky.

Od té doby, co jsem se rozhodla, že se budou všichni na úklidu podílet, jsem za nepřítele.

Když jsem se do tohoto bytu nastěhovala, dlouho jsem udržovala věci v té nejlepší čistotě. Pravidelně jsem například vytírala pod kuchyňskou linkou, i když se tam špína neměla šanci skrz sokl vůbec dostat. Ale po pár letech, mě to omrzelo. Stejně jako celá domácnost. Nemám na to sílu.

„Maxi, Andělo, ten pokoj!“

Max vyběhl z kuchyně, kde zrovna plenil lednici, Anděla se zvedla z Honzovy pracovny a oba přihrblým krokem plným nenávisti odpochovali do svého dětského pokoje.

„Honzo, ty boty!“ zahřměla jsem zase na svého manžela, a abych tomu dala prioritu, bouchla jsem koštětem do skleněných dveří. Ten zvuk hovořil za vše.

„Počkej, počkej. Kontroluju účty. Věřila bys, že mi ti Žmolíkovi ještě nezaplatili? Člověk se jim tam s tím sejří v tom zimním nečase a oni se snad budou ještě škubat mi to zaplatit.“

„Tak pak hned ty boty a bacha, chodba je už čistá. Jestli z nich ještě něco odpadne, tak to zameteš,“ zvedla jsem znovu hlas.

„Nebo si vezmi lavor, dej je na chodbě do lavoru a přenes je na balkón.“ A co si budu kazit náladu, jsi inženýr, tak snad víš, jak si odnést boty.

„Mami, ať mi nedává ty dinosaury na pracovní stůl, děkuji,“ zaječel Maxův hlásek z dětského pokoje. Ihned jsem je šla překontrolovat. Max měl ve svých deseti letech docela velkou sílu. Bála jsem se, že by Andělu taky tak zmrzačil, jak mrzačí své spolužáky. Celkem bych řekla, že je to mírumilovný chlapec, ale

nesmí se mu ostatní moc plést do světa. To je pak zlý. Svě názory rád prosazuje a má lokty. Honza říká, že je to pro jeho dobro. Počítám, že to dá ještě tak rok a budeme muset vyklidit pracovnu. Max bude potřebovat svůj pokoj.

„Andělo, máš svůj stolek, tak proč mu dávaš dinosaury na ten jeho?“

Vypadala andělsky, když pokrčila rameny. Sklonila levou tvář k levému rameni, uculila se, nakrabatila drobný nosík, který máme stejný, a zlaté vlásky z dlouhé ofiny jí zakryly výhled. Sebrala gumové figurky prehistorických zvířat, i toho zeleného, na kterého jsem se štilila sahat, a pomalými pohyby je odnášela do svého hracího koutku vytvořeného z barevných plastových beden. Jednoho si dala k uším, jakože jí něco říká, a zadržla si jeho gumovými drápy pramen vlasů, které si neopatrně vytáhla z culičku. Vypadala jako rozčuchaný malý andílek, kterého je třeba pochovat. Ale já jdu škrábat brambory na večeri.

Tento den jsem už ráno otipovala na pořádný mazec. Bylo jasné, že budu zase rvát, že budu zase vysílená padat večer za vlast do křesla. Že si budu představovat úplně jiný život. Že si budu představovat jiný život s někým úplně jiným. Že se budu chtít s Honzou rozejít, protože on je ten, co za můj obyčejný stereotyp může. Že budu přemýšlet nad tím, proč má moje kolegyně Štěpa přítele, jenž si každý večer po sobě uklidí špinavé prádlo, překontroluje pyžamo, zda jej už není nutné vyměnit, použije ústní vodu, nechrápe, nenosí košili, dokud se na něm nerozpadne, nikdy není cítit potem a při sexu nesyčí jako napouštěný raft. A proč má moje kolegyně Štěpa ještě dalších x milenců s podobnými vlastnostmi.

„...na dlani jednu z tvých řas, do tmy se koukám.“

Bože, co je to? Z tlumeného spánku u podvečerního pořadu o grilování mě budí písnička?

„...hrají si písničky tvý, co jsem ti psal...”

Odkud to jenom jde? Tohle se vážně nedá.

Jako slídívá myš jdu po zvuku. Stačí vlézt do chodby a je celý byt jako na dlani. Malá červená kuchyň s jídelním stolem a balkónem neustále napraným zbytečnostmi, které se nikam nevejdou a nejdou z nějakého prazvláštního důvodu vyhodit, obývací tak akorát na sedačku a stěnu s telkou, koupelna, záchod – obojí umakart – a tři pokoje, tedy ložnice, stejně velká pracovna a dětský pokoj. V ložnici máme i šatnu. Honza sám vymyslel a sestavil vestavěné skříně po obou volných stěnách, takže prostor markantně zmenšil, ale aspoň nemusíme mít všude po bytě skříně a skříňky. Sem se vejde všechno. Další pokoj, dětský, je laděn do duhova. Hvězdy večerníčků většinou nosí celou škálu barev stále při sobě, a tak to podle toho také vypadá. Prostě duhový pokoj. A pak pracovna, kterou si Honza vynutil v rámci záchvatu, že bude podnikat. No jasně. Hudba jde z Honzovy pracovny. Kdykoliv je unavený, pouští si písničky z dob sladkého dospívání. Člověk by myslel, že vzpomíná na tu energii mládí, ale Honza nikdy nebyl příliš pln energie. Spíš přemýšlel, než sportoval.

Jezdil pod širák s partou trempů, ale nikdy se nenaučil hrát na kytaru. Jeden tramp maloval, druhý skládal básně, třetí vyřezával betlémy či co, zatímco Honza seděl u ohně a jen tak civěl. Čekal na večer, až si zalezou všichni do hospody na večeri, a na možné seznámení s místními slečnami.

Já jsem nebyla tramská slečna. Ani nápad!

Byla jsem pyšná na svou vlastní komunitu, i když se jednalo jen o pár kamarádek, v kostkovaných košilích a v těžkých martenskách na nohou. Dva měsíce jsem doplňovala mraženou zeleninu do boxů v supermarketu, abych si na ty martensky vydělala, a stálo to za to. Vyčuhovaly mi zpod džínů jako čertovská kopyta.

Většinu víkendů jsem prožívala na vesnických zábavách a

poslouchala příšerné levné kapely, které se nikdy neprosadily, nikdy nevydaly vlastní album a u kterých si už nikdy nevzpomenu na jméno. Chodili jsme tam vlastně asi jen proto, abychom neseseděli v sobotu večer doma. Poslouchali jsme ve tmě tmoucí pivem posílený řev a snili, jaké by to asi bylo, kdyby přijeli do kulturáku Pearl Jam, Soundgarden nebo Slamsuit. Nebo Nirvana, bože. To by bylo něco. A pak jsem se v dubnu roku 1994 nechala příliš unést. Pátého spáchal Kurt Cobain sebevraždu a já se o to pokoušela o tři týdny později. Ještě dnes si na tu tragickou událost vzpomenu a 5. dubna nosívám na poutku kalhot černou mašli, abych si připomněla, cože nás to s Kurtem napadlo za hovadinu.

Regenerace proběhla hladce. Vyhodila jsem všechny nahrané kazety a spálila plakáty. I ten, kde stál v popředí Clark Whitefield, frontman kapely Slamsuit. Měl kostkovanou košili, pod ní černé triko, džíny mu byly evidentně o dost větší, i ty jeho kožené vojenské boty, do kterých měl džíny nedbale strčené. Černé vlasy měl v culíku a oči nepřirozeně vykulené. Asi aby dal najevo, jak moc se mu fotografování hnusí. Ale tenhle výraz měli na plakátech grungových kapel vesměs všichni. Včetně Kurta Cobaina.

V létě 1994 vypadal Honza přesně jako Kurt Cobain.

Byl to můj první a poslední čundr. Ukecala mě kamarádka. Nechtěla jet sama s novou známostí, tak jsem jim dělala křena. Už ve vlaku jsem pochopila, že to byla chyba.

Cumlali se mi na očích celých šedesát osm minut jízdy z Braníka, takže jsem nevěděla kam s nimi. Když jsme se šli navečeřet do tramské hospody U Tučných, všimla jsem si jejího výrazu a bylo mi jasné, že jsem tam už zbytečná a neví si se mnou rady. Ještě, že jsem tam potkala Honzu. Vzal mne do party a já jeho do spacáku. Takhle nějak jsme se seznámili. Jestli je to romantické, to nevím. Spíš ne.

Ani ty jeho písničky na mne romanticky nepůsobily. Zkoušela jsem poslouchat Michala Tučného, ale nějak mi to nešlo. Slamsuit

byli lepší. I textově se mi jejich písničky líbily. Kvůli nim se stálo za to učit anglicky. Na svoje dospívání si dobře pamatuji. A ráda vzpomínám. V tento den mě z přemýšlení o tom, co bylo, zcela nečekaně vytrhl sám Honza.

„Pojď sem, už to zaplatili, já jsem se spletl.“

Kývla jsem hlavou. Chtěla jsem se ho spiklenecky zeptat, jestli seděl celé odpoledne u počítače jen kvůli tomu, aby zjistil, že mu Žmolíkovi zaplatili, ale nic jsem neřekla. Neměla jsem sílu mu cokoliv říkat. Nemělo to smysl. Asi mě pořád miloval. Jenže já jeho už ne. Zjistila jsem to teprve nedávno, ale byla jsem si tím jista.

„Mami, můžeme se koukat na telku?“ přišel se mě zeptat Max.

„Jo,“ odpověděla jsem, aniž bych se na něj podívala. Jen jsem na Honzově počítači koukla na hodiny, abych otipovala, co v té televizi zhruba může běžet. Pravděpodobně zprávy, pak nějaký film. Klidně.

Každý večer je stejný, každý den je stejný, každá hodina je stejná. Kdybych neviděla, jak mi rostou děti, myslela bych, že mi běží rok jako deja vu pořád dokola.

„Nepůjdeme někam?“ Bleskový nápad šel ze mě hned ven. Prostě jsem to řekla. Poposedla jsem na druhé židli u počítače a vyštěkla tu větu směrem k oknu, jakoby ani Honzovi nepatřila.

„Kam asi?“ odpověděl suše.

„Projít se.“ Třeba se projít po venku a nabrat rašelinu do bot.

„A co děti?“ argumentoval.

Vykašlala jsem se na to. Nikam se mu nechtělo. Odešla jsem z jeho pracovny a jen tak jsem se potloukala po zhaslé chodbě. Tlumené světlo z prosklených dveří dělalo na stěnách flekaté pruhy. Nakoukla jsem do pokojíčku. Safra. Ti dva mi dělají vážně radost. Ještěři vyrovnaní podle pravítka na mini stolku růžové barvy. Maxův stůl byl taky špičkově čistý. Velké hračky ve velkém koutě, malé hračky v policích. Maxovy učebnice na hromádce

v polici psacího stolu. Tam už vypadají o mnoho lépe než zakopnuté u aktovky pod radiátorem.

Sedla jsem si do kuchyně a potmě poslouchala kapající kohoutek. Dala jsem si ruce na krk. Po celém dni mě bolely hlasivky. Možná mě bolelo v krku od nějaké začínající nemoci. Možná mě bolelo v krku jen proto, že jsem si řekla, že mě tam bolí. Možná mě bolelo u srdce a ne v krku. Možná mě bolela duše a ne v krku.

Znovu jsem se zamyslela nad svým životem. Přes týden to normálně nestíhám, ale večery někdy najdou chvíli a já hnedka přemýšlím o tom, jak mi ten život teče jako voda v řece. Stereotyp, neuvěřitelně nepořádný manžel, hodné děti, které mne za pár let nebudou potřebovat. Asi bych měla být šťastná. V knížkách jsou i horší osudy, a co teprve ty filmy! Jedna trága za druhou. Jsem blbá. Měla bych se radovat z každého dne, kdy se můžu nadechnout. Jenže já nechci jenom dýchat! No a co když mi chybí láska? Co když mi chybí jeho objetí, milování pod stromem, dovolená ve dvou? Asi to bude ten hlavní problém. Je to v Honzovi, usmyslela jsem si a dala hlavu do dlaní. A to byl přesně ten moment, kdy mi začalo konečně svítat.

Poradna nad zaparkovaným maserati

„Tak já vás tady chvílku nechám samotné a ráda bych vás požádala, abyste nám jednotlivě napsali jen tak pár řádků na papír. Prosím, nepište životopis, jako když hledáte práci, ale spíš trochu více o vás. O vaší dušičce. Co považujete ve svém životě za nejdůležitější a jaké třeba byly vaše představy na začátku vztahu a podobně. Papír a tužka pomáhají. Dokážete své pocity zhmotňovat a to je právě to, co pro začátek potřebujeme. Všechno si pojmenovat,“ zaskřípal nepříjemný hlas paní doktorky z manželské poradny.

Právě do manželské poradny jsme se rozhodli s Honzou jít. Nejdříve jsem měla za to, že nejlepší cesta bude rychlé odloučení. Mluvili jsme o tom, dokonce si našel podnájem dvě ulice od nás, ale nebylo to tak lehké. Pořád říkal: „miluji tě“ a „kvůli dětem“, tak jsem vytištěnou žádost o rozvod zastrčila v práci do šuplíku a souhlasila s návštěvou manželské poradny. Teď to mám. Určitě to bude ztráta času. Oba jsme se dnes obřadně vypravili do centra Prahy do té nejlepší ze všech manželských poraden. Sedím tady v kožené sedačce nepříjemné barvy, jako by byla z umělého telete, zatímco bych měla spíš mazat zpět do práce, protože mi obědová přestávka skončila zhruba před deseti minutami. Podívala jsem se na Honzu a on na mě. Zabodl se modrýma očima a pak je sklopil, jako by se styděl. Pozorovala jsem jeho světlé vlasy. Potřeboval by zase ostříhat. Kdykoli mu vlasy odrostly ze stylu na Havla, vypadal jako páže s odrostlým tupé. Kdysi nosíval mikádo, které mu neskutečně moc slušelo. Nicméně s živnostenským listem v ruce se nechal ostříhat řka, že se dlouhé vlasy k podnikateli nehodí. V krátkých vypadal blbě. V umělé sedačce u konferenčního stolku

se mu nesesedlo dobře. Přece jen už měl začínající pivní břicho a ten hluboký předklon nad papírem mu způsobil překrvení hlavy, takže byl červený jako uzávěr bublinkové vody stojící před ním.

Ani mně se nesesedlo dobře. Můj papír byl dlouho prázdný. Přemýšlela jsem čím vůbec začít. Možná tím, jak se mi každé ráno těžko vstává. Jak si zpomaleně češu světlé melírové vlasy a uvazuji si je do miniaturního culíčku. Možná napíšu, jak se neuvěřitelně dlouho rozhoduji, který odstín zvolím na víčka a kterou rtěnku. Možná napíšu, že se mi blbě kupují košile, protože mi ze všeho lezou prsa, a že nenávidím reklamy na jogurty, protože připomínají, jak moc je důležité si každý den dojít na velkou. Pak bych mohla pokračovat dopolednem. Každé dopoledne dělám totéž, v poledne totéž, odpoledne totéž a začínám žít až po páté hodině, kdy nastupuji do autobusu a jedu vyzvednout Andělu ze školky.

Možná prostě jen napíšu, že jsem si původně brala Kurta Cobaina, ale stal se z něj Jirka Lábus. Tak nějak bych asi charakterizovala naše soužití, náš vztah, náš milostný život. Nad tím Lábusem jsem se zašklebila.

Bůhví proč mě napadl zrovna on. Pobaveně jsem se otočila k oknu, stoupla si a na parapetu začala psát:

„Jmenuji se Blanka Šumařová, je mi 32 let a od dětství žiji na Kladně.“

Proboha tohle přece má ve formuláři. No ale když mi to přijde důležité, tak to tam nechám. Žádné škrtání. Určitě by si je vysvětlila jako rozhozenou osobnost a tak já působit rozhodně nechci.

„Jsem matka dvou dětí. Desetiletého syna Maxe a pětileté dcery Andělky. To oni jsou nejdůležitější v mém životě, ale poslední dobou jsem si řekla, že bych to měla být i já samotná. Je čas na sobeckou změnu.“

Není to přece jen moc sobecké? Koukla jsem se z okna na

pražské střechy, na sluneční záři, která se s nimi mazlila, a rozhodla se, že to tam nechám. Není to sobecké! Nikdy jsem na sebe nemyslela. Všechno pro rodinu. Všechno pro ně. Už ne. Už se mi nechce. Chci, aby ten následující život byl pro mě.

„S manželem Janem jsme se seznámili před patnácti lety, od té doby jsme každý den spolu. Nikdy jsem nebyla příliš aktivní plánovat věci, plánovat život. Beru věci tak, jak samy přicházejí. Nyní mám pocit, že přišel rozvod, tak bych jej ráda vzala do vlastních rukou. Přesvědčte mě o opaku.“

„Paní Šumařová, vy jste mi na papír napsala sotva dvě věty. Váš manžel byl o mnoho plodnější,“ ukazovala mi doktorka Kolovrátková manželovu slohovou práci na jednu a půl stránky jako vzor, jak má taková práce vypadat.

„Aha, tak proto jste ho poslala domů, zatímco mě tady budete sólo zkoumat?“ odpověděla jsem namyšleně, protože mi tekł čas. V práci bude bugr, budu to muset nadělat a on si klidáňko jde na oběd, dá si ještě kávičku a půjde po obídku lehkým krokem k autu, aby se ještě lehčí rychlostí kodrcal svou dodávkou kamsi k Berounce překontrolovat krovy nového domu. Ne našeho.

„Paní Šumařová, já s vámi nebudu bojovat. Nebudu vás přemlouvat. Nebudu vám ani říkat, co máte dělat. Jen bych chtěla, abychom teď spolu přišly na to, v čem je problém. Přála bych si, abyste dnes z poradny odešla s tím, že budete vědět, co se změnilo natolik, že jste se rozhodla ten rozvod podniknout.“

„Ale to já přece vím, v čem je problém. ON je problém. On se změnil,“ odpověděla jsem už poněkud klidnějším hlasem.

„Možná že ne. Podívejte, já jsem si přečetla obě vaše psaní a na jeho papíře je rozepsáno, jak moc vás miluje, kterých věcí si váží, jak vás obdivuje. On dokonce vnímá i ten fakt, že se vám vztah nelíbí. To dá většinou velké úsilí pochopit. Takže já nemám pochyb o tom, že z jeho strany by vztah jako takový fungoval. Pan

Šumař je takový ten typ vzorného tatínka v papučích. Povětšinou si takové muže ženy přejí.“

Vytřeštila jsem na doktorku Kolovrátkovou oči. Chce mi tahle vysušená babička s obvodem paže šest centimetrů skutečně naznačit, že je chyba ve mně? Polkla jsem naprázdno. Zpytovala jsem svědomí. Stojím pevně na nohou. Tohle zvládnou uhádat. Ne, chyba není ve mně.

„Ale asi ano,“ odpověděla doktorka.

Sakra, že bych to řekla nahlas? Nevím, nevím. Jsem pořádně zmatená.

Doktorka Kolovrátková si sundala brýle z nosu a odložila je do kouta pracovního stolu. Pečlivě seřadila položené tužky, vyrovнала papíry včetně těch v bílé složce s nápisem „Šumařovi“. Urovnala si límeček sportovního trička a stoupla si. Tak nejen obvod paží, ale i obvod pasu bude kdesi pod hranicí deseti centimetrů. Bože, to je babča. Vsadím se, že už je v důchodu a její synek pochopil, že je v babče zlatý důl, takže jí zařídil tuhle půdní komůrku, aby se mohla dál vesele pitvat ve vztazích a vydělávat na tři domácnosti, šest aut a dvanáct vnoučat. Nebylo to sexy řvoucí maserati pod domem nakonec její? Bože, blíží se ke mně. Vsadím se, že čte myšlenky. Tihle psycho-lidi umějí čumět lidem do duše jedna dvě.

„Paní Šumařová, konkrétní otázka: Máte někoho?“

Konkrétní otázka zní zajímavě. Vypadám snad na to, že bych někoho měla? Stihla bych to vůbec? Jako že bych stihla ukrývat na balkóně milence, zatímco rodině podávám teplou večeři? Hm, zajímavá myšlenka.

„Vidím, že ne. Nemusíte odpovídat. A taky vidím, že je to pro Vás velice lákavá a hřejivá myšlenka.“

Telepatie. Je to jasné. Nebo že by měla v té kůži na sedačce zabudovaný mechanismus, který by sledoval teplotu pozadí, a kdykoliv sedící lže, zpotí se na zadnici a paní doktorce

Kolovrátkové to zazvoní v miniaturním naslouchátku?

„Nemusíte mi vůbec nic říkat. Já to vidím, milá paní Šumařová. Vy jste nešťastná v životě a ne ve vztahu. Váš vztah je naprosto v pořádku. Jiná žena by například skákala do stropu radostí, kdyby měla manžela, na kterého se může kdykoliv spolehnout a který ji miluje. To už tak je. Jedna je taková, druhá maková. Každá je vlastně originál a mužský by se měl zorientovat a dávat své ženě, přesně to, čeho se jí nedostává. Vám se toho nedostává hodně. Nedostává se vám patrně tolik vzrušení, které byste potřebovala. Ráda byste žila na plné pecky, ale váš život je neskutečný stereotyp, jenž vám nevyhovuje. Vy potřebujete dobrodružství, svobodu, mládí. Ano, vy potřebujete mládí. To mládí, které jste si vzali brzkým rodičovstvím, brzkými povinnostmi. A vaše duše je tolik stavěná právě na tu volnost, svobodu, život bez hranic. Jestli vám manžel doma pomáhá věšet prádlo nebo občas vaří, nebo jestli vám dá na dobrou noc pusu, to všechno je pro vás naprosto nepodstatné. Vy si toho nemůžete vážít, protože jste prostě zrovna úplně jiná manželka.“

Ten den jsem už do práce nešla. Doktorka Kolovrátková mě totálně překvapila. Trefila se úplně přesně tam, kam bylo potřeba. Vykašlala se na poradnu a začala s čistou psychologií. Nakonec jsme porovnaly moje a Honzovy rodiče a zjistily, odkud ten můj volnomyšlenkářský styl vzešel. Zatímco Honza byl vychován v běžné rodině, kterou živila Poldi Kladno, já jsem byla dítětem dvou nespokojených učitelů historie, kteří se vzdali kantořiny z principu a rozhodli se raději tvářit jako oběti totalitního režimu. Tak dlouho do systému rýpali, až se do školy vrátit nemohli ani jako pomocná síla.

Nejprve jsem si šla do protější kavárny sednout jen tak na džus a po dlouhém přemýšlení jsem se ještě na chvilku zastavila na náplavce u Vltavy, abych strávila nejen džus a kafe od doktorky

Kolovrátkové, ale i její analýzu. Poškodili mě rodiče? Čert to vem. Tady jde teď o mě. O nás. O Andělku a Maxe. Doktorka Kolovrátková prošla všechny škatulky našich duší. Teda spíše jen té mé, protože byla pěkně „rozstrašákováná“.

„Fajn, seber se,“ říkala jsem sama sobě ve frontě na autobus. „Teď vyzvedneš Andělu, ohřeješ lečo s chlebem a za týden se od doktorky dozvíš jak dál. Přece se v tom nebudu trápit ještě další hodiny. Stačí, že jsem přemýšlela celé odpoledne, až se mi spustila rýma.“

No, byla jsem zvědavá jako nikdy. Ten týden jsem celé noci nespala. Říkala jsem si, kam nás asi doktorka Kolovrátková nasměruje. Možná si vezme Honzu stranou a řekne mu, že mě má vzít na výlet, koupit večeri a nenechávat ponožky na křesle před televizi.

Ty ponožky mi připomněly moji slabou chvilku na bledé sedačce z umělého telete. Brečela jsem a doktorce jsem prskala do obličeje větu:

„ ...když on si třeba večer sundá ponožky a nechá je na křesle přehozené přes opěradlo.“

Musela jsem vypadat jako totální kráva. Nejdřív se chovám afektovaně a pak se jí tam sesypu s argumenty, o kterých tvrdí, že jsou jen zástěrkou pro ten hlavní problém, že jsem si místo cikána s maringotkou vzala zodpovědného, milujícího chlapa. Jenže mně by asi spíš víc vyhovoval ten cikán, ohniště za vsí a pár facek před tím, než mě osudově políbí. Fí ha.

Den označený velkým D začal otřesně. Po snídani odešel Honza do práce a Max do školy. Já jsem umyla topinkovač a oblékla Andělu. Před školou jsem zjistila, že se v osm hodin odjelo na výlet do ZOO, a jelikož bylo osm patnáct a já měla v diáři dvacetkrát podtrženo „11:30 poradna Kolovrátková“ a jen jednou podtrženo „Anděla do ZOO“, tak se odjelo do ZOO bez Anděly.

„Dneska je ZOO,“ vyhrkla jsem na ni, zatímco se snažila luštit papír za dveřmi.

„Ju. Jo,“ odpověděla mi a otáčela se na všechny strany kolem školky.

„Kde jsou všichni, mamí?“ dodala vyjeveně.

„No, asi už v ZOO, sakra.“

Anděla začala nabírat do pláče. Co teď?

„Oni na mě zapomněli, mamííí,“ brečela Anděla a okopávala plech naspodu skleněných vstupních dveří.

„Andělko, pššššt. Kdepak, to my zapomněly na ně. Klid, uklidni se. Maminka něco vymyslí.“

První myšlenka v tomhle srabu byla, že zavolám Honzovi. Jenže jestli má paní Kolovrátková pravdu, jako že jsem začínala být přesvědčená, že má, tak bych udělala přesně to, co mi není úplně blízké. Přece se nebudu furt jen spoléhat na Honzu. Ještě před týdnem jsem byla přesvědčená, že se rozvedu a budu pěkně samostatná, tak na co volat Honzu? No, hanba mě fackovala.

„Tak půjdeme do práce a do ZOO zajdeme o víkend, jo? Stejně bude dneska lejt,“ řekla jsem Anděle vesele, ale její pláč jsem zastavila až u pražského letiště.

V práci způsobila Anděla poprask. Především starší kolegyně si ji braly do pracovních koutů a ládovaly ji stoletými bonbóny s bílým šimlem dokola. I v tom šumu obří kanceláře jsem sem tam zaslechla Andělin jemný hlásek, jak říká: „Děkuji mnohokrát“ a následný smích nějaké z těch obtloustlých kolegyň, které se z její roztomilosti mohly pominout.

V jedenáct jsme obě dvě vylítly z kanclu, abychom po půlhodině vstupovaly do přijímací místnosti doktorky Kolovrátkové.

„Ahoj,“ přivítal mě v recepci Honza srdečným tónem a jal se mi sundávat kabát.

„Ahoj, tatí,“ vynořila se ve dveřích pode mnou Andělka.

„Hádej co? Zmeškaly jsme ZOO,“ pískla na Honzu, kterého to

evidentně zaskočilo.

„Ahoj, Andělko. No, tak půjdeme do ZOO po obědě,“ řekl jí a otočil se na mě: „Mám odpoledne volnější, tak si ji vezmu do práce.“

Docela dobrý vtip. Ale já mu ho přece jen překazím: „A to ZOO?“

„Do ZOO půjdeme, až dodělám jeden projekt. Anebo bychom mohli do kina a do ZOO půjdeme i s Maxem v sobotu. Co ty na to?“ podíval se Honza do Andělčiných andělských očí, modrých stejně tak, jako byly jeho vlastní.

Anděla se zamyslela. Než jí propochodovaly myšlenky skrz hlavu, Honza dořekl: „Tak domluveno“ a odešel k sekretářce požádat, zda si ji nechá na těch pár minut u sebe.

„Ale samozřejmě, pane Šumaři,“ odpověděla sličná kráska s rámečky brýlí do zebrova, „budeme si tu malovat,“ ukázala na dětský koutek v rohu recepce s omalovánkami a komiksy naskládanými na sebe po vzoru učených knih.

Téměř ihned, jak zmizela Anděla za sekretářským stolem s pastelkami v ruce, otevřely se dveře a v nich stála doktorka Kolovrátková. Hubená, sportovně elegantní stejně jako posledně.

„Á, Šumařovi, ano ano. No, jen pojďte dál. Mám pro vás úžasnou zprávu.“

Honza mi dal do dveří přednost a bylo vidět, že je mírně nervózní. Já jsem byla taky nervózní, ale zvědavost byla silnější. Snažila jsem se tvářit, že jsem nad věcí, a vůbec jsem si nepřipouštěla, že mě minule doktorka Kolovrátková vypouštěla ze své „ordinace“ s totálně posmrkaným kapesníkem a upozorněním, že si mám jít na záchod utřít rozmazané oči.

„Tak tedy, pane Šumaři, teď budu chvíli mluvit na vás. Ne, ne, ne, klidně sedte, paní Šumařová. Poslechněte si to.“

Sedla jsem si do sedačky a tiše jsem sledovala Honzu, tvářícího

se jako fileta připravená na smažení. Že by přece jen po týdnu zjistila, že je chyba v něm, a dá mu to pořádně sežrat?

„Já jsem ihned pochopila, že jste zodpovědný otec, milující manžel a zdá se, že i velice rozumný člověk. Proto určitě pochopíte moji následující větu: Vy se musíte naučit manželce porozumět. Vaše žena není domácí typ, který by byl rád za každý recept na pečení, za klidnou dovolenou na chatě, za láskyplný vztah. Vaše žena potřebuje akci a já pevně věřím, že chápete, co tím všechno myslím. Jak na to, to už bude jen a jen na vás.“

Honza seděl v křesle a tvářil se neutrálně. Myslím, že to pomalu zpracovával a koumal nad tím, co je to „akce“. Doufám, že v té hlavě něco má a nebude si myslet, že jsem nespokojená jen proto, že jsem nadržovaná nymfomanka se sklony k sado.

„Tak, teď k vám, paní Šumařová. Vy byste se měla nad sebou zamyslet. Rozmyslet si pořádně, co je pro vás důležité, a třeba i překousnout ten fakt, že vás manžel vezme na víkend lyžovat na ledovec a ne do Indie střílet slony, jo? Manželství, to je kompromis. Ten sleví támhle, ta sleví tady a najednou zjistí, že ono to půjde. Víte, měla jsem tady takový podobný případ, ale tam šlo o dva dočista nepřístupné lidi. Nic si z mého sezení nevzali. Rozvedli se a paní si našla nového přítele. Do dvou let jsem ji tu měla znovu. Stejný případ. Vybrala si kopii exmanžela a moc se divila. Když jsme rozdílní, tak to nemusí rovnou znamenat rozvod. Ani v manželství nejdou dva stejní lidé ve svých stejně velkých stopách. Většinou jdou vedle sebe a chvilkami se přibližují a chvilkami jsou od sebe na kilometr daleko. Mají každý jinou velikost bot a jiný účes. Myslím, že naše sezení je spíše o psychologii jednotlivců než o manželském soužití. Vy jste tak rozdílní, Šumařovi. A přesto se domnívám, že se k sobě perfektně hodíte. A ty děti! Ty budete mít naprosto skvělé. Už to vidím!“ Doktorka Kolovrátková se posadila za stůl, překontrolovala si módní účes špičkami prstů a nehybně se na nás dívala.

Tak zatím je to bez výsledku. Jestli chce teď skončit, tak ji nenechám. Přece nám neřekne dohromady deset vět a nepošle nás domů. No, bála jsem se tedy pořádně. Já čekám na nějaký přesný rozpis co dělat, jak pokračovat. Nechci se vrátit domů a čekat, jestli se navzájem pochopíme. Nechci muže v papučích. Nechci uklízet to bláto z chodby a sledovat ho, jak si poslouchá písničky o trampských láskách.

Doktorka Kolovrátková se usmála doširoka, nandala si obřadním pohybem brýle a zvedla telefonní sluchátko.

„Alenko, otevřete nám, prosím, zasedačku?“ šeptla nevinně a kdosi na druhém konci zahuhňal: „Ano“. To jsem tedy alespoň předpokládala, protože Kolovrátková spokojeně přikývla hlavou a sluchátko zase přesně promyšlenými tahy položila.

„Tak za chvíli vám předvedu takový návrh. Je to projekt, do kterého jsme se nedávno přihlásili. Jde o mezinárodní záležitost, spolupracujeme takto s více než dvaceti podobnými prestižními manželskými poradnami z Evropy. Dosud nebyla možnost to vyzkoušet, nicméně z vašich formulářů čtu jistou jazykovou vybavenost, tady u paní Šumařové dokonce dva jazyky, tak se domnívám, že kdyby se vám projekt zamlouval, budeme mít velkou šanci vše – jaksi – prubnout.“

Honza sebou škubnul, kouknul se vyjeveně na mě, ale já jsem jen tak klidně seděla. Měla jsem v té chvíli výraz „stejně to byl tvůj nápad, tak se přestav divit, vole“.

Ani ne za dvě minuty kdosi zatukal na dveře.

„Ano?“ zvolala paní doktorka.

„Paní doktorko, máte to připravené,“ řekly skrz mini škvíru ve dveřích zebrované obroučky brýlí.

A tak jsme se z umělé sedačky stěhovali do klasické zasedací místnosti s nepohodlnými, černě nabarvenými židlemi, plátnem nataženým na jednu ze stěn a projektořem naproti. Doktorka Kolovrátková, aniž by zaváhala, připojila k projektoru jeden ze

svých mnoha notebooků. Byl to ten nejmenší, co jsem kdy viděla. Jen co jsme se usadili, přinesly zebrové obroučky odněkud občerstvení a mně to přišlo úplně stejné jako v práci na školení. Bez váhání jsem si nalila minerálku a obstarala si na dezertní talířek mini zákusek. Děkala jsem to ostatně pokaždé, když se mému nadřízenému zachtělo nás v kanceláři vzdělat. Měla jsem za to, že do nás začne doktorka stejným způsobem drnčet, jak se má chovat normální rodina. Včetně detailů, co se má ideálně snídat, kdy se mají na Štědrý den začít rozbalovat dárky a kolik kilometrů od hranic je nutné zastavit na občerstvení při cestě k moři. O to víc mne překvapila precizně připravená, ozvučená prezentace, jež nám běžela před očima. Začínala reklamním představením projektu „Exchange life“, tedy „Směna života“. Šťastní lidé v evropských jazycích vysvětlovali, jak jim projekt změnil život, jak jsou nyní šťastní a jak bychom se neměli bát projektu důvěřovat. Vždy o důvod víc, proč koukat na podobný projekt, jako je tento, skrz prsty.

„Moji milí Šumařovi,“ spustila doktorka zvesela, jako by si v nestřežené chvíli šnupla zakázaného království. Stoupla si před nás, až měla bílý obličej ozářený od projektoru. U ucha jí zářilo zelené písmeno E, což mi přišlo spolu s jejím novým tónem hlasu jako hotová groteska. Smějíc se, pozorovala jsem ji, jakou že to má babča radost, že nám může představit svůj projekt na záchranu ztracených duší.

„Ježíš, já jsem tak ráda! Vy jste ideální pár. Oba hovoříte cizím jazykem, takže se můžeme zapojit do toho mezinárodního projektu a prubnout to konečně tak nějak mezinárodně, že.“

Honza zblednul. Ten strach, co měl předtím, se změnil ještě o dalších třicet procent k horšímu. I to mě bavilo. Byla jsem zvědavá jako nikdy. Do čeho nás to chtějí zapojit? Zakousla jsem se do loupáku s nugátem uvnitř, napila se kávy a spokojeně sledovala výsledek, za který Honza bude muset koncem týdne

zaplatit.

To odpoledne jsem v práci poslala jediný e-mail, a to s textem: „Thank you for sending these documents.“ Byl určen mým kolegům do Dublinu. Jinak jsem si uvařila dva čaje a vyžvýkala Maxovy, v mé kabelce zapomenuté žvýkačky, které dělaly vážně obří bubliny růžové barvy. Projekt „Exchange life“, do kterého jsme se před pár hodinami přihlásili, předčil moje očekávání. Nejsem si jista, jestli je to vůbec legální, ale chci to zkusit.

„Funguje to podobně, jako jste to mohli sledovat i v televizi. Vlastně si myslím, že se tím autoři nechali volně inspirovat...“ znělo mi pořád v uších. Jako bych seděla u moře. Hučela mi hlava a jako vlny mi přicházely ze zadní paměti věty doktorky Kolovrátkové.

„Šššššš, prostě se mi prohodíte s jinou nešťastnou ženskou, ššššš.“

„Šššššš, pojedete na její místo a měsíc se tam budete snažit ji nahradit, ššššš.“

„Šššššš, nesnažte se tam pochopit váš život, ale ten druhý, šššššš.“

A jedna větší vlna od Honzy:

„Šššššš, a co budu zatím dělat já, šššššš?“

„Šššššš, vy se budete snažit žít s novou paní, šššššš.“

Vlastně to celé byla moc povedená a vtipná fraška. Doktorka Kolovrátková si myslela, stejně tak jako autoři projektu „Směna života“, že si pojedou někam do světa prohodit život s nějakou podobně zoufalou ženskou, budu se ji snažit zastat, a až se vrátím, tak to je tedy otázka, co přijde. Co asi přijde, až se vrátím? Pochopím, že ještě není tak špatně, jako to má ta druhá na konci světa? To přece nemůžou myslet vážně?

„Blani, neseď tady jako pecka. Jde se,“ probudila mne

z odpoledního přemýšlení kolegyně Štěpa. Načechrala si mírně kudrnaté blond vlasy, elegantně sestřihnuté do takové polodlouhé helmičky, přejela rty leskem, překontrolovala, jak jí padne podprsenka pod novým topem, popadla svoji zářivě oranžovou jarní kabelku a odešla z práce. Chvilku mi trvalo, než mně došlo, že je po páté a Štěpa odjíždí výtahem do přízemí s cílem definitivně (pro dnešní den) opustit práci. Přiskočila jsem k oknu, abych se podívala, zda je její přítel přesný. Byl. Seděl v modrém focusu a právě si upravoval manžetové knoflíčky. Než se Štěpa objevila na chodníku před budovou, myslela jsem na to, jak jsem ji kdysi Honzovi popsala. Pamatuju si, že se docela bavil. I když jsem ji nazvala elegantní, nevyzývavou super dámou, dodala jsem, že je přesto přese všechno, jak působí, ehm, děvka, která si lehce začne se studentem a ještě lehčeji se staříkem jen proto, aby měla neustále pocit, že je žádaná a dostává se jí mužské přízně. Nevím, jestli jsem to tenkrát vystihla, ale její nadhled na mužské plemeno mne vždycky děsil, i to, že se dokáže lehce zamilovat do víc chlapů najednou. Ta koordinace zamlčování dalších lásek chtěla dostatek inteligence, sebevědomí i jakési předvídavosti. Štěpin stůl zaplňovaly různorodé relikvie z předešlých záletů i z těch aktuálních. Všechna ta přízeň v podobě plyšových připomínek, květin a přáníček ukazovala na jasný fakt, že to Štěpa jednoznačně zvládá tutlat na jedničku. A nebylo týdne, kdy by zásilkovou službou nepřišla další taková plyšová nebo voňavá osobní zásilka. Pohledy, balíčky, řezané květiny, vše co si Štěpa nemohla vzít domů, protože si tam před rokem nastěhovala pana „pravého“.

A tato elegantní, mírně oplácaná slečna vyběhla z kancelářské budovy jako oranžová lesní víla a svojí dokonalou postavou vtančila do Jeho auta. Pozorovala jsem je ještě za zatačkou, až když se mi zmenšili, odstoupila jsem od okna. Chtěla jsem se jednoduše otočit a odejít ke své kolečkové židli, ale nešlo to. Zády

jsem vrážela do něčeho, o čem jsem se z počátku domnívala, že je Štěpina židle, odšoupanutá od stolu, ale židle to nebyla. Těsně za mnou stál tiše jeden z našich kolegů a také pozoroval dění venku. Musel se vkrást do našeho koutku opravdu velice potichu. Neměla jsem ani minimální pochybnost, že přišel za Štěpou, a jelikož tu nebyla, vyklonil se spolu se mnou přes plastový parapet, aby ji alespoň z dálky viděl. Trochu jsem se lekla. Otočila jsem se k němu s otázkou ve tváři, jenže mě nenapadalo, na co se zeptat. Jeden z těch mladých kolegů, se kterým jsem dosud nikdy nemluvila. Snad mi ani nebyl představen. Prostě jsme se vždy jen zdravili, protože se to sluší. On udělal krok vzad a tu otázku si přečetl.

„Vy dneska nejdete domů, Blani?“ smál se na mne věkem dvaceti let, voněl příjemným parfémem a rozhlížel se po naší kóji, jako by něco hledal.

„Ale jo. Už jdu,“ odpověděla jsem mu s hlubokým nádechem, abych vypadala co možná nejvíc „v poho“. I když jsem nechápala, co tam dělá.

„Chci dneska udělat dobrý skutek, když mám do konce týdne volno, Blanko.“

Sklouzl rukou po papírech, které jsem měla dokola stolu. Sledovala jsem jeho ruce, ty mohutné, mladé ruce růžové barvy, s gumovým náramkem na místě hodinek, jak přejíždějí hřbet mého kroužkového kalendáře, směřují k fotografii Anděly v houpací síti a pak se zastaví na kraji stolu, kde leží zelený balzám na rty.

Vím, že se na mě kouká, jak sleduji jeho ruce, ale nedokážu se pohnout a udělat tomu konec. Možná bych měla prohodit nějakou lážo-plážo frázi, aby vyfičel pryč, ale zároveň se mi chce jen tak do větru tlachat s něčím tak roztomilým. Voňavým.

„Můžu?“ zeptal se najednou a zvedl můj melounový balzám.

Jen si posluž, Šmudlo. Začínám být nad věcí.

Je roztomilý. Pomalu otevírá růžovýma rukama balzám, zvedá jej k nosu a přivoní. Mám pocit, že se mi ta chvilka zastavila, abych ji mohla lépe prozkoumat. Jako v pohádce O Šípkové Růžence – usnul ve stoje s nataženou melounovou vůní v nose. A já se k němu vkradu blíž. Průzkum započnu ohmatáním těch rukou. Jsou jemné jako povrch palačinek. Pokračuji ze strany k jeho pažím. Modrou košili má ze stoprocentní bavlny a kravatu má povolenou tak, že to dělá až nepřiměřeně velký uzel u krku. Přičichnu mu k límečku, abych zjistila, co z té jeho vůně je aviváž a co je parfém. Bože, je tak mladý. Když k nám před půl rokem nastoupil, divila jsem se, že vzali takového zobana. Po maturitě jel na léto k bratrovi na Floridu pracovat do plážového kiosku a pak přijel domů a nastoupil k nám. Divná věc. Poodstoupím a zadívám se mu zpřímá do modrých očí. Modrá barva. Sytě modrá, žádná vybledlá, ani unavená. Krásná modrá, jakou mají štěňata. Vlasy má přirozeně hnědé, takového odrostlého střihu. Snaží se je česat ke straně, ale vždy mu putují porůznu po čele. Jeho rysy jsou velice jemné, až bych řekla, že ženské. Když se usmívá, tak se mu udělají tři vrásky vedoucí jako knírek nad horním rtem. Za pár let to bude právě to místo, které začne stárnout, myslím.

No, nechám Růženku probrat. Uvidíme, co má na srdci, když si přijde v půl šesté do mé kóje očuchat melounový balzám na rty.

„Jů, meloun?“ řekl a mázl si kapku balzámu na ukazováček, aby si ji vetřel do těch krásných plných rtů.

Položil balzám zpět na stůl a dlouze se na mě díval. Kdyby mi bylo jako jemu, tak možná klopím oči a rudnu, ale ta doba je už pryč. To on by měl klopit oči, což nedělá.

„Tyhle ovocné vůně, mi něco připomínají...“ znovu pročísl husté ovzduší, které tam kdesi na konci obří kanceláře, plné odpočívajících počítačů a vypnutých lamp, bylo.

Blanko, ty bláho, už je půl pět, křiklo cosi ve mně, až jsem se lekla. Jenže moje rozumné já následně křik ztišilo tím, že je

vlastně všechno v pohodě, protože Anděla je už doma, Max taky a Honza jakbysmet.

„Tak copak jste mi chtěl, Marku?“ řekla jsem svým profesionálním hlasem a zvedla pravé obočí.

„Říkám, jdu dělat dobrý skutek,“ odpověděl mi a napodobil moje zvednutí pravého obočí. Jenže v těch jeho vlasech, spuštěných přes čelo, to nebylo příliš poznat.

„Skutečně?“ znovu jsem poněkud přísně odpověděla.

„Hm,“ znělo skrz jeho zavřená ústa.

Zvedla jsem hlavu přes zástěny všech kójí v kanceláři a překontrolovala okolí, zda se v některé ještě svítí. Svítilo se asi ve čtyřech v centru, mezi sloupy podpírajícími celé patro. Sedla jsem si částečně na stůl a zcela nerušeně jsem počala s tímto roztomilým zvířátkem flirtovat. No a co jako? Copak by na tom bylo něco divného? Možná mám sotva pár měsíců do rozvodu. Jeden z těchto měsíců by měl být trochu jinačí.

Jako že napravující, ale bůhví jestli k tomu vůbec dojde. Doktorka Kolovrátková nám hledá vhodný případ, který bych na měsíc zastoupila. Takže času dost.

„A v čem ten váš dobrý skutek spočívá, Marku?“ nahmatala jsem rukou po paměti myš a jedním okem jsem kontrolovala uzavření počítače, zatímco druhé sledovalo Marka, jak se pomalu opírá o Štěpín odkládací stolek.

„Jedu něco zařizovat do Slaného. Ted!“ odpověděl a zaculil se.

„Do Slaného?“ taky jsem se usmála. A co jako má být? Mám ve Slaném pár příbuzných, a že by to byl zrovna Klondike, to fakt říct nemůžu.

„Ehm. No, a jelikož jste z Kladna, tak jsem si tak říkal, že bych vás pro dnešek osvobodil od veřejné dopravy a možná vás požádal o tykání - konečně.“

Drzoun jeden. Musela jsem se v duchu zasmát. Je docela solidně oprsklej, ale kdo by odolal tomu jeho pohledu. Když

nakloní hlavu na stranu, tak začnu chápat, co má ještě různé ovocné vůně, včetně té melounové. Je vážně drzý. Hezky drzý.

„Tomu my starší, zkušenější a k tomu ještě kolegyně říkáme...“ drobná pauza, aby se zastyděl, že navrhl nevhodně tykání a následně uvolňuje napětí: „...dobrý nápad.“

Oba jsme se na sebe usmáli. Možná jsme si měli ještě nějak upřesnit plán na odvoz, ale přece jen to jeho mládí jej dlouho na místě neudrželo.

Hned z kóje vyběhl a zavolal na mě: „Tak v celou sraz u výtahu, jo?“

„Jo,“ řekla jsem a dosedla do židle.

Zajímavý zážitek. Kdepak se to v tom klukovi bere? Že by spekulace? Že by intriky? Sázka? No, ať je to cokoliv, hodlám si to užít. V nejhorším případě si o mně řekne, že jsem stará kráva. Ale pro jistotu jsem si přepudrovala čelo, navoněla zápěstí konvalinkami a pročísla si vlasy.

„Tak na to naše tykání,“ podávám mu v intimní atmosféře výtahu zpřímá ruku.

On jí zatřepe, ale přitáhne si ji blíže, aby mne snad objal. Očekávané objetí se ovšem nekoná. Kabáty se nám setkají, až se ten jeho pootevře a já ucítím další dávku citrusového parfému. On se naklání pořád blíž. Mnohem blíž. A já ve chvílce ucítím jeho sametové rty, které ještě pořád voní melounem, na těch svých. Zpět k potemněnému výtahu se svítícími číslicemi po straně. Tak to byla pořádně blesková akce. Nestíhám to vůbec pochytit. Asi se očekává, že to nepochopím a vůbec se nad tím nebudu zamýšlet. Jenže to asi nepůjde.

„Tak na to tykání,“ odpoví a evidentně se dobře baví. Dostal mě. Jsem docela solidně zmatená. Musí to vidět. Těkám očima chvílku na tlačítka ovládání, chvílku na své boty. Chvílku dokonce pozoruji jeho knoflíky na kabátě, což bych tedy rozhodně neměla. Proboha! Budu koukat na něj. To je bezpečnější. Blanko, klid!

Pouštím mu tedy ruku a upravím si kabát, abych se narovnala.

„U vás se na tykání líbá, Marku?“ volím silně arogantní tón, aby pochopil, že tohle prostě přehnal.

„Tohle přece není žádný líbání,“ zasmál se mi.

No super. Jen si posluž. Svez se mi po zádech a zasměj se tomu. To jsem si asi vymyslela, ne?

„U nás se to zapíjí, ale to bychom museli do nějakého baru. Chceš jít do baru, Blanko?“

„No, Štěpa má v konvici na zalévání jednu zatoulanou malou becherovku na zažívání.“ Koukli jsme se na sebe a bylo po zmatku. Nebyla to pravda, jen výplod mé fantazie, ale uvolnilo mě to.

Výtah sebou škubnul a zazvonil na znamení, že je k dispozici čekateli v prvním patře. Do výtahu se nasoukala obrovská postava jakéhosi neznámého pracovníka.

„Brýden,“ pozdravil a otočil se k nám zády. Což nebylo příliš taktické. Neviděl totiž na nás, jak se dusíme smíchy. Marek jej začal napodobovat. Roztáhl nozdry, zašilhal a zvedl ramena, jakože je to pořádný „korbič“. A já se usmívala jako Markův trpělivý rodič.

„-shledanou“ zafuněl Marek v přízemí a „korbič“ si vůbec nevšiml, že to měl být on sám.

„Nechápu lidi, co jedou jedno patro,“ řekl mi před budovou. Zvedl si límeček jako tajný agent, aby mu vítr nekroužil kolem krku, což pravděpodobně nesnášel. Kroutil hlavou a pak vytáhl z kapsy svazek klíčů a ukázal ke kraji chodníku.

Parkováním se Marek moc nezabýval. To jsem hned poznala, že nebude příliš ohleduplný řidič. Přece jen nebyl v Americe tak dlouho na to, aby ho pustili ty české „antipolicajtské“ zvyky. Natlačil se těsně k přechodu pro chodce. Přední kola měl docela neforemně vytrčená do vozovky, jako když je tu jen na skok.

„Neměli by tě odtud odtáhnout?“ otázala jsem se zase tak blbě,

přísně, snad nadřazeně.

„Kdepák. Tady žádný chodci nechoděj. Jestli mě neudáš, tak mě neodtáhnou.“ A zase se nádherně zazubil. Prevít jeden. Kdyby ho nechávala odtáhnout policistka, tak má rozhodně velkou šanci ji ukecat beze slov. Stačilo, aby se zaculil, a vše by bylo odpuštěno.

Vůbec jsem nepostřehla, jakým se to vezu autem. To bylo nepodstatné. Vnímala jsem ty jeho růžové ruce. Jednu na volantu, jednu na řadící páce. Obě spolupracovaly. Tiše jsem se nechala vézt a pozorovala jsem kolemjdoucí. Jestlipak si nás někdo všimne? Vůbec. Všichni čučí před sebe nebo do výloh. Ani ti, co přecházejí silnici a mimo přechod vpadávají do naší dráhy, si nás příliš nevšímají.

„To jsem rád, že mám společnost. Děsně nerad jezdím sám,“ prolomil konečně ledy. Poškrábal se na ruce, která držela volant, a švihnul očima po přecházejících dětech.

„Já tě ale nepobavím,“ odpověděla jsem zcela nudně.

„To neva. Mně stačí, že tu jsi.“

Tak, jde se analyzovat. Copak může takovýhle cucák jen tak do větru říct náramně sexy větu, jako je tahle, a ještě ke všemu vdané matce od dvou dětí? Myslí tím něco? Nebo je tak nevinný? Tohle neměl. V takovýchto případech vždycky znejistím. Takže je čas se vzpamatovat. Musím začít ovládat sama sebe jako pimprle na drátku. Volně si sednu, protože je mi sedačka pohodlná. Obě ruce složím na kabelku, kterou mám v klíně. Povolím si šátek u krku a budu koukat pěkně před sebe, aby mi nebylo špatně. A započnu kvalitní rozhovor odpovídající mému věku a stavu. Protože Marek je cucák, a kdybych přece jen chtěla s někým flirtovat - upozorňuji znovu: „KDYBYCH SKUTEČNĚ CHTĚLA“ - tak by byl Marek někde na konci seznamu těch, o které bych měla zájem.

„Tak jak jsi u nás spokojený, Marku? Neláká tě to zpátky na